

Cartes i més...

Es recorda que tots els articles d'opinió, per garantir la seva publicació, han de tenir com a extensió màxima una pàgina de text (format Word lletra 12). La recepció dels originals serà fins dimarts vespre.

Quadern d'apunts

Coses que no passen mai en un país normal (toponímia i antropologia)

Diu que la curiositat matà el moix. Espero que la meva tafaneria no em resulti tan funesta com als felins. L'altre dia cercava a la Viquipèdia una dada intranscendent, una curiositat innòcua, sense malícia. Volia saber fins on era navegable el riu Guadiana. No tenc barca ni pens llogar-ne i, molt manco, la intenció de remuntar cap riu en vaixell. Fou una simple curiositat. Per als que us interessi, el Guadiana és navegable en un tram de seixanta-vuit quilòmetres fins a la ciutat portuguesa de Mértola. Però, vés per on, mentre posava el nom al cercador m'aparegué al llistat un poble de Badajoz anomenat Guadiana del Caudillo. A l'acte se'm produí al cervell una mena de descàrrega: “*del Caudillo!!!*”. No m'ho podia creure. Al 2014, a l'Espanya que pretén aparentar democràcia, que invoca l'Estat de Dret i que branda la Constitució per poc que algú es mogui a la foto, encara hi ha llocs que porten el sobrenom d'un dels dictadors feixistes més sanguinaris que conegué el s. XX, amic i aliat de personatges tan sinistres com Hitler i Mussolini? Com que la meua curiositat és mala de sadollar, vaig voler saber si Guadiana del Caudillo era una excepció o l'excepció que confirmava la regla. Doncs, aferrau-vos fort benvolguts lectors perquè és el segon. A part de l'esmentada, hi ha un Águeda del Caudillo (Salamanca), un Llanos del Caudillo (Ciudad Real), un Bembézar del Caudillo (Còrdova), un Alberche del Caudillo (Toledo), un Villadefranco de Guadalhorce (Màlaga) i un Villafranco del Guadiana (Badajoz). Alguns, com Gévora, Guadalcacín, Bárdena i Tietar han suprimit fa poc la referència franquista o han canviat el topònim, com és el cas Villafranco del Delta, ara El Poblenu del Delta o Villafranco del Guadalquivir, avui Isla Mayor. Els que es mantenen fidels al *Generalísimo* ho són per pròpia voluntat, amb batles del PSOE inclosos o mitjançant referèndum (que per a això sembla que sí són permesos i vinculants). Guadiana del Caudillo decidí l'11 de març de 2012 per 495 vots contra 310 mantenir el sobrenom del dictador. La cosa, emperò, no acaba aquí. Destacats membres del *Movimiento* donen noms a localitats que, per tota la democràcia que es pretengui o per molta Constitució que es passegi en processó, no s'han suprimit. És el cas de Alcocero de Mola (indret on

s'estavellà l'avió que transportava al general feixista), San Leonardo de Yagüe (pel general Juan Yagüe Blanco, conegut com “el Carnisser de Badajoz”) i Quintanilla d'Onésimo (lloc on naixé Onésimo Redondo, fundador de les JONS).

A Alemanya resulta impensable que hi pugui haver un poble del “*Führer*”, de Hitler o d'algun dels seus sequaços i no conec cap localitat italiana amb el nom de Mussolini, del “*Duce*” o del comte Ciano. Si anau a Google Maps i posau “*División Azul*”, us sortiran carrers a Madrid, Oviedo, Toledo, Corunya, Alacant, ... Escrivint “*Primo de Rivera*” a Valladolid, Navas del Rey, ... Amb “*General Godefr*” a Sevilla, Tenerife, ... Arreu d'Espanya hi ha carrers, places i avingudes dedicades a Franco, Mola, Yagüe, Moscardó, Sanjurjo, Queipo de Llano, Millán Astray, Ramiro Ledesma, al *Generalísimo*, al *Movimiento Nacional*, al *18 de Julio*, al *Caudillo*, etc. Són coses, em podeu ben creure, que sols passen a Espanya, circumstàncies que no succeeixen ni en somnis en un país normal. Cap poble sa, condret i amb dos dits de seny homenatja els seus pitjors criminals. L'espanyol, sí. Emperò, la veritat sigui dita, no m'estranya. L'afició del Reial Madrid mostra sense pudor banderes franquistes i amb simbologia nazi (que, per cert, han posat els pèls de punta l'opinió pública d'Israel, Alemanya i els EEUU). El mateix fan els de l'Atletí i altres clubs espanyols amb tota la complaença policial (però ténol, que si portes una estelada has begut oli). Així mateix, aquests dies he vist publicades un parell de fotografies que provoquen calfreds: una, del mostrador d'una botiga d'artesanía de Toledo exhibint una col·lecció d'espases amb l'esvàstica i inscripcions nazis;

l'altra, d'una àrea de servei de Guadalajara, oferint als clients botelles de vi etiquetades amb la imatge de Franco. Són fets i circumstàncies que no succeeixen en la majoria de nacions europees perquè l'Estat de Dret ho impedeix. A Alemanya et poden caure fins a tres anys de presó i una multa. “*Spain is different*”. Deixant de banda toponímies i simbologies pròpies del nacionalisme espanyol, hi ha també un tarannà que, vist de lluny, resulta inquietant. Cada lloc celebra la Setmana Santa segons les seves tradicions; però resulta esgarriosa -i com a cristià em fa fàstic- la parafernàlia militar de la “*Legión*” a les processons. Els gests, la desfilada, les armes, les músiques i els càntics legionaris no sols estan fora de lloc, sinó que ofenen. A Crist li sobren els “*novios de la muerte*”, tant com a Espanya els feixistes. Idò!

Joan Castanyer

Deu anys de futbol femení a Sóller

Sóller té el privilegi de gaudir d'una activitat esportiva ben activa i variada, organitzada a través de nombroses associacions esportives i les seves corresponents competicions. Entre elles cal destacar la trajectòria de l'equip de futbol femení, que compleix deu temporades de competició. El futbol va ser un dels esports que més aviat va arribar a la Vall, l'any 1923, i potser sigui el que arrossegui més practicants i aficionats sollerics; però paradoxalment, això ha deixat molt poc espai per

parar atenció a la pràctica de les femines, existent des de fa uns anys. Deu anys ja, que no són pocs!

Va ser la temporada 2003-04 quan el CF Sóller va fundar l'equip de futbol femení. Aquesta vinculació va durar dos anys fins que a la temporada 2005-06 va integrar-se dins la infraestructura del futbol base de la UD Sollerense, on va mantenir-se tres temporades més. En sengles clubs l'equip femení va trobar-se que funcionava sempre a l'ombra dels equips masculins, un fet

força normal si tenim en compte el fort arrelament del futbol com a pràctica únicament masculina, i que acabava essent incòmoda per uns i altres. Finalment, la temporada 2008-09 l'equip va trobar el seu lloc definitiu al Cercle Sollerí.

Dins la coneguda societat esportiva i cultural, l'equip va enquadrar-se com una secció més de les que formen la Societat, en pla d'igualtat i sense distincions per qüestions de sexe, la qual cosa ha afavorit la seva continuïtat durant sis temporades. I que siguin moltes més! El recorregut del futbol femení sollerí té molt més valor si el mirem amb perspectiva. Des de la

creació de la competició federada a Mallorca la temporada 1996-97, només sobreviuen quatre clubs amb més trajectòria que les solleriques: At. Paguera (actiu des de 1996), Algaida (1997), Collera i Independent (1999); així que podem dir que el Cercle Sollerí és avui dia un dels equips més veterans de la seva competició. Molt humil en potencial, ha sobreviscut a temporades amb resultats esportius molt adversos, de manca de jugadores, de lesions, sense guanyar títols de prestigi... Però l'equip s'ha mantingut dret; amb dignitat, guanyant-se el respecte en la competició. Perquè qui es manté, sempre guanya. Clubs més forts han

desaparegut i avui només són un record. A dia d'avui el futbol femení sollerí no pateix per la seva supervivència ni sofreix una existència convulsa. Molts altres clubs, per qüestions econòmiques o esportives, eliminen el futbol femení de la seva estructura esportiva com a mesura d'estalvi, per dubtosos criteris esportius, o per l'exigència immediata de resultats. En canvi, l'objectiu del Cercle Sollerí ha estat primordialment la pràctica lúdica i recreativa de l'esport, sense ambiciosos projectes esportius que desapareixin expectatives o pressupostos. Cal agrair a totes les jugadores del Cercle Sollerí, presents, passades i

futures, la seva dedicació a un esport com és el futbol femení, encara en clar desavantatge en relació al masculí i amb menor seguiment i reconeixement social. Deu anys de lluita són un premi per la insistència i la vocació de les seves practicants, per demostrar que el futbol pot ser encara més gran si acull a les femines dins la seva pràctica en plena igualtat de tracte i afició. I sempre amb honor i valentia cada vegada que surten al terreny de joc. Endavant, sempre endavant!

Manel García